

Svar (30/5 96)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

I tilknytning til Budgetredagørelse 96 er der udarbejdet et tillæg om styringsformer i den offentlige sektor, hvori velfærdsreformerne i New Zealand er analyseret. Reformerne i New Zealand sammenholdes med udviklingen i Danmark, Australien og Sverige. Sammenligningen landene imellem repræsenterer en del af grundlaget for opstillingen af tre scenarier for fremtidens styringsformer i den offentlige sektor.

Det fremgår af analysen, at der har været og fortsat vil være paralleller mellem udviklingen i Danmark og New Zealand. Analogt til New Zealand er der i Danmark udviklet forsøg med kontraktstyring, hvor kravene til de offentlige institutioner og ledere er blevet skærpet. Tilsvarende er flere statslige virksomheder blevet omdannet til statslige aktieselskaber, hvor de gradvis er blevet underlagt samme konkurrencevilkår, som gælder for private virksomheder (jf. Budgetredagørelse 96).

Fælles for udviklingstendenserne i Danmark og New Zealand har gennemgående været en skærpelse af produktionskravene til de offentlige institutioner. Til gengæld har institutionerne fået en større dispositionsfrihed. Dette er en tendens, som vil blive fastholdt og udbygget i fremtiden. I den forstand er der klare paralleller mellem de tidligere og fremtidige reformer i Danmark og New Zealand.

Reformerne i New Zealand har imidlertid haft et andet afsæt end i Danmark. De har først og fremmest været motiveret af en faldende konkurrenceevne i den private sektor – forhold, der ikke i samme omfang har gjort sig gældende for Danmark.

Reformerne i New Zealand har samtidig udløst en række sociale problemer, der primært har ramt de svageste stillede grupper i det newzealandske samfund. Regeringen har derfor ingen planer om en konsekvent overførsel af den newzealandske reformproces til danske forhold. Udviklingen i Danmark vil, som det fremgår af Budgetredagørelse 96, fortsat hente inspiration fra andre lande og deriblandt New Zealand.

Spm. nr. S 2450

Til indenrigsministeren (30/5 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at Danmark følger forvaltningsdomstolen i Kassel og ikke længere yder flygtninge fra Somalia asyl, eftersom ingen statslig voldsmagt forfølger borgerne?«

Begrundelse

Den hessiske forvaltningsdomstol i Kassel har afsagt en principiel dom, der fastslår, at asylansøgere fra Somalia ikke har ret til asyl i Tyskland, fordi ingen statslig voldsmagt forfølger asylanterne i Somalia.

Det må være oplagt, at Danmark følger den tyske holdning og ikke længere bevilger asyl til folk, der kommer fra Somalia, samt at personer fra Somalia med flygtningestatus i Danmark sendes hjem.

Foreløbigt svar (20/6 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Ifølge udlændingeloven er det Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse i asylsager i første instans. Udlændingestyrelsens afslag i asylsager – bortset fra afgørelser truffet efter åbenbart grundløs-proceduren – indbringes automatisk for Flygtningenævnet. Det er alene Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, der har kompetence til at fastlægge praksis på asylområdet. Jeg skal for god ordens skyld understrege, at jeg ikke har mulighed for at ændre asylmyndighedernes praksis vedrørende asylansøgere fra Somalia.

Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet har over for mig om praksis i sager vedrørende asylansøgere fra Somalia oplyst, at afgørelser i disse sager – i lighed med alle andre nationaliteter – træffes efter en konkret og individuel vurdering af den enkelte sags oplysninger sat i forhold til baggrundsoplysningerne om forholdene i det pågældende land.

Siden udbruddet af de voldsomme borgerkrigshandlinger i Somalia har Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen fulgt den praksis, at asylansøgere fra Somalia på baggrund af den generelt usikre situation i landet normalt meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-status). Den nærmere begrundelse for